

Met dank aan Leticia Matos.

*Het coverbeeld, en de foto's
op pagina's 42, 46, 52, 54, 57, 63,
66, 71 en 78 zijn van haar hand.*

INHOUD

7	Getuigenis van Marcelo Vieira
9	Proloog
11	Van favela naar fabel
38	FROM BRASIL WITH LOVE
47	Lebrun Academie of het geloof in eigen kunnen
50	WAT MAAKT ONS UNIEK?
51	De kracht van de juiste mindset
61	Elk kind krijgt bij ons speciale aandacht
67	Getuigenissen uit eerste hand
75	Marcelo & Academy 12

GETUIGENIS VAN MARCELO VIEIRA

Wat ik zo apprecieer in Leandro is het feit dat hij een hardwerkende, warme en attente man is, die altijd klaarstaat voor iedereen. Zelden zag ik iemand met zoveel toewijding en passie. Hors catégorie, toch. Wat hij doet voor zijn ‘voetbalkinderen’, is werkelijk bewonderenswaardig. Als er een iets wat Leandro typeert, dan wel zijn stralende lach en oprechte betrokkenheid; hij slaagt erin om elke omgeving te verlichten en een positieve sfeer te creëren. En wie denkt dat hij zich enkel inzet voor zijn werk, think again: Leandro zorgt overal dat iedereen zich gewaardeerd en gesteund voelt.

Ik heb zeer veel respect voor de integriteit en de manier waarop hij met mensen omgaat. Niet een keer, maar elke keer. In elk project waar we samen aan hebben gewerkt, heb ik zijn professionaliteit, creativiteit en menselijkheid mogen ervaren. Leandro is niet alleen een betrouwbare en heel loyale collega, maar ook een dierbare vriend. Ik heb hem door de jaren heen zien groeien als mens, waarbij geen enkele uitdaging hem te veel was.

Leandro en ik hebben samen verschillende projecten gerealiseerd. Wat me daarin telkens opnieuw opviel, waren zijn zin voor nauwkeurigheid en betrokkenheid. Als Leandro iets onderneemt, kun je op beide oren slapen. Je weet dat het in orde komt.

Het vertrouwen en de oprechte vriendschap die we delen, geven mij de zekerheid dat we in de toekomst nog veel moois samen zullen bereiken.

Leandro, jouw onvermoeibare inzet, warme persoonlijkheid

en zorgzaamheid vormen een inspiratie voor mij en iedereen om je heen. Ik wens jou en je familie alle succes en geluk van de wereld toe. We zijn als broers, en je kunt altijd op mij rekenen.

Warme knuffel,
Marcelo Vieira

PROLOOG

Als ik terugkijk op het leven dat ik achter de rug heb, kan ik enkel maar dankbaar zijn. Of het altijd makkelijk is geweest? Neen, maar door steeds in mijn dromen te blijven geloven, sta ik waar ik vandaag sta: chieft scout van Lebrun Sports. En dat is iets waar ik trots op ben. Het leven laat zich vrijwel nooit in een verhaal gieten waar je tijdens het schrijven zelf de pen bij vasthoudt. Er zijn altijd omstandigheden die je een richting uitsturen, die je op plekken brengen waar je nooit van had durven dromen.

Wat ik doorheen mijn parcours geleerd heb? Het zijn niet de moeilijke momenten die bepalen wie je bent, maar hoe je met die momenten omgaat. En dat is waarom “Nooit Opgeven” mijn levensmotto werd.

Ik ben opgegroeid in de favelas van Brazilië, waar het leven allesbehalve makkelijk was. Mijn moeder combineerde drie verschillende jobs om ervoor te zorgen dat we het hoofd boven water konden houden. Het was soms echt hard, in die mate dat we soms maar een maaltijd per dag hadden, én we vaak moesten beslissen wie zou eten die dag: mijn zus, mijn broer, mijn moeder of ik? Ondanks de armoede ben ik altijd blijven geloven in een betere toekomst. Hoe dat kwam? Voetbal. Het was mijn uitlaatklep, mijn passie. Van kindsaf aan voelde ik elke keer dat ik de bal raakte een diepe verbinding met iets groters, iets wat mij verder kon brengen. Maar met dromen alleen kom je er niet. Geloven in je kunnen, vechten en hard werken, dat wel.

Het is in België dat ik besloot om een nieuw leven op te bouwen. Ja, het klimaat was even aanpassen en ik kan nog altijd vloeken op koude winters, maar het is hier dat ik kansen kreeg, en die

met beide handen gretig gegrepen heb. De eerste jaren waren moeilijker dan ik ooit had kunnen bedenken. Ik was een leven gewend als profvoetballer, met een goed salaris, maar ik kwam terecht in een situatie waarin elke euro die ik verdiende moest om-draaien. Rondkomen werd een uitdaging. Gelukkig was ik niet alleen: met Bruna, mijn echtgenote en rots in de branding aan mijn zijde, werd alles draaglijker. We zijn er samen, als team, door-gespoeterd. En daar ben ik vandaag heel dankbaar voor. We sprongen in het diepe, zonder garantie op succes. Maar in die chaos ontdekte ik iets wat me zou vormen voor de rest van mijn leven: de kracht van doorzettingsvermogen.

“Nooit Opgeven” is de essentie van alles wat ik heb meege-maakt. Het is de overtuiging dat als je blijft geloven in je dromen, hoe groot of klein ze ook zijn, er altijd een weg is. Het is het besef dat falen geen eindpunt is, maar een kans om sterker terug te ko-men. Het is het besef dat elke tegenslag, hoe zwaar ook, een moge-lijkheid biedt om te groeien, te leren, en uiteindelijk te slagen.

Met Lebrun Academie, probeer ik diezelfde les door te geven aan de jonge voetballers die bij ons komen. Ik wil dat ze weten dat succes niet vanzelf komt, dat het een reis is vol uitdagingen en hard werk. Maar als je nooit opgeeft en blijft strijden, dan is er geen limiet aan wat je kunt bereiken. Dit boek is een herinnering aan iedereen die ooit twijfelde aan zichzelf: geef nooit op, want de beste versies van onszelf komen voort uit de momenten waarop we het meeste vechten.

“Nooit Opgeven” is een boodschap die ik met trots deel, niet alleen met mijn eigen kinderen, maar ook met elke jongere die ik tegenkom. Ik wil dat ze die voor altijd onthouden. Dit boek is mijn verhaal, maar het kan ook het jouwe zijn. En ik hoop dat je het leest en beseft: het is nooit te laat om te beginnen, en het is nooit te laat om te blijven gaan.

Alle goeds,
Leandro

VAN FAVELA NAAR FABEL

Om goed te begrijpen waar Lebrun Academie voor staat en om te weten waar onze filosofie en werking op geënt is, neem ik je graag mee naar diep in de jaren 1980, meer bepaald 1985, het jaar waarin ik geboren werd. De setting: een van de favela's in Rio de Janeiro, Brazilië. Voor heel wat mensen roept Brazilië beelden op van drukke stranden, kleur en carnaval, voetbal en feest. Dat is ook Brazilië, maar voor mensen die er geboren worden in een arme wijk, is het leven er allesbehalve kleurrijk.

Ik groeide op in een gezin zonder vader. Hij verdween met de noorderzon, vlak na mijn geboorte. Ik was amper drie maanden oud toen hij de biezen nam en mijn moeder achterliet. Je zou denken: hoe kan iemand nu zoiets doen? Waar ik vandaan kom, is het schering en inslag. *Só mais uma história*. Er zijn talloze moeders die hun kinderen alleen moeten opvoeden. Ook mijn moeder heeft er alles aan gedaan om mij en mijn broers een zo gelukkig mogelijke jeugd te geven. Ze cijferde zichzelf volledig weg, had twee jobs, een overdag en een 's nachts. Tot op vandaag weet ik nog altijd niet hoe ze dat allemaal kon bolwerken. Wanneer sliep ze dan? Of hebben moeders dan echt superkrachten? Het kan haast niet anders, want mijn moeder toonde zich als een leeuw, vechtend voor haar kroost.

Opgroeien in armoede heeft, dat hoeft ik je niet te vertellen, een grote weerslag op de ontwikkeling van een jong kind. Ook al deed mijn moeder er alles aan om ons te geven wat we nodig hadden, toch bleek het niet evident om ons de levensnoodzakelijke zorg te geven. Het huis waar we woonden en de daaraan gekoppelde leefomstandigheden waren niet bevorderlijk voor de ge-

zondheid. Ik was amper twee jaar oud en ik had de ene aandoening na de andere. Mijn bewoog hemel en aarde om me gezond en wel te houden, maar de kosten van de medicatie en de vele doktersbezoeken sloegen een gat in haar toch al schamele budget. Het was geen leven, maar overleven.

Ik sukkelde van hersenvliesontsteking naar leptospirose en dan naar een dubbele longontsteking ... Het mag eigenlijk een wonder heten dat ik het überhaupt overleefd heb. Ik was tien jaar oud en had er een medisch parcours opzitten dat je helemaal niet verwacht bij zo'n jong kind. Net zoals mijn leeftijdsgenoten wilde ik gezond zijn, spelen, voetballen, vliegeren ...

En ook al had mijn moeder een groot vertrouwen in het lot en was ze ervan overtuigd dat alles goed zou komen, toch gaf de realiteit haar stevige knauwen. Haar financiële omstandigheden waren niet langer verenigbaar met de noden die ik had. Ze klopte voor hulp aan bij mijn peettante Fatima. Fatima, Dinda Tita voor mij, was een vertrouwenspersoon, een heel goeie vriendin van mijn moeder en bleek voor ons gezin de reddingsboei.

Dinda Tita besloot om ons te helpen. Ze gaf ons financiële steun, medische zorg en maakte tijd voor mij, iets wat mijn moeder me niet kon geven. Niet omdat ze niet wilde – ik heb een moeder uit de duizend – maar omdat ze dagelijks (en 's nachts) in de weer was om te zorgen voor brood op de plank.

Terug naar huis

Het plan om bij Dinda Tita te gaan wonen, bleek een goede keuze, niet enkel voor mij, maar ook voor mijn moeder. Bij Dinda Tita kreeg ik de juiste en de nodige zorg en vond ik een thuis. Begrijp me niet verkeerd: dit wil niet zeggen dat ik echt gelukkig(er) was. Ik miste mijn moeder elke dag. Het is niet makkelijk – ook niet op zo'n jonge leeftijd – om je moeder dagelijkse te zien strijden. Toen

Dinda Tita in de bres sprong, creëerde dat zowel voor mij als mijn moeder ruimte; voor haar omdat zich niet langer dagelijks zorgen hoefde te maken over mijn gezondheid, en voor mij, omdat ik een zekere veiligheid ervaarde, en een routine, iets wat voor een kind heel erg belangrijk is.

Ik bleef een paar jaar bij mijn peettante, en toen ik tien was, besloot ze dat het tijd was dat ik weer naar huis ging. Ik was blij dat ik terug kon. Er was ondertussen het een en het ander veranderd: mijn moeder had een nieuwe vriend. Ik leerde hem kennen en het bleek een toffe peer. Hij werd mijn stiefvader. Ik zou hem voortaan papa noemen.

Terug thuiskomen, ging gepaard met heel wat emoties. Ik was bij mijn peettante een zekere vrijheid gewend, het ging er iets losser aan toe dan thuis, waar de regels anders en strenger waren. Ik vond het een hele uitdaging om me opnieuw aan te passen. Het duurde dan ook een tijdje voor ik me weer helemaal thuis voelde en goed in mijn vel zat. Gelukkig was mijn oudere broer er ook, naar wie ik erg opkeek. Hij was een echte inspiratie, omdat hij geloofde in een droom, een die heel veel jonge jongens koesterden: hij wilde voetballer worden en deed er alles aan om die droom te laten uitkomen.

Je moet weten dat waar ik vandaag kom voetbal niet zomaar een spelletje is. Het is voor heel wat jonge jongens een manier om uit de armoede te ontsnappen. Voetbal in Brazilië is echt een religie en de voetbalsterren hebben een godenstatus. Kinderen beginnen van jongsaf op straat te voetballen, en velen denken maar aan een ding: in de voetsporen treden van wereldspelers als Pelé, Neymar, Daniel Alves, Ronaldo, Ronaldinho, Zico en talloze anderen. Ook mijn broer deed er alles aan om die droom te laten uitkomen. Het goede was: hij had talent. En ik was zijn grootste fan.

In de wereld waar wij leefden en opgroeiden, leken dromen vaak op zeepbellen: ze zijn mooi om naar te kijken, maar op een dag spatten ze open, en zijn ze weg. Dat was bij ons – en mijn